

[Alvilda Larsen.]

der fra anden side næres betænkeligheder overfor det foreliggende forslag, men jeg hører nu til dem, der glæder sig over den slags nydannelser. I en række lande er der, særlig under og efter den sidste verdenskrig, gennemført dybtgående socialpolitiske foranstaltninger, som alle har tilsigtet at hæve levestandarden for befolkningen. Disse foranstaltninger og forbedringer har særlig fundet sted på det familiepolitiske område, og det er absolut ikke sket tilfældigt, men efter dybtgående studier og undersøgelser af det befolkningspolitiske spørgsmål.

Nu ved jeg meget vel, at der findes partier, som ganske vist på offentlige møder erklærer sig for tilhængere af en god sociallovgivning, men som i virkeligheden synes, at der absolut ikke skal gøres for megen blæst af de sociale spørgsmål. Det er de samme partier, der også har den opfattelse, at hvad vi nu engang har nået på dette område her i landet, er tilstrækkeligt; det er folk fra de samme partier, der gang på gang fastslår, at vi her i landet har den mest glimrende socialforsorg, ja, det er den bedste i verden, hører man oven i købet der siges, og man begynder altid diskussionen om løsningen af sociale spørgsmål med, om det nu strider imod gamle dogmer eller ikke. Men burde vi nu ikke her i landet være nået så vidt, at vi alle erkender det, der er sandt, nemlig at den danske sociallovgivning af i dag hinker langt, langt bagefter en række landes? Især er der i vore nordiske broderlande sket meget store forbedringer og fremskridt, så store fremskridt, at de faktisk sætter Danmark i skammekrogen.

I Sverige nedsattes i 1935 en befolkningskommission, og på samme tidspunkt nedsatte vi i Danmark en befolkningskommission. Resultatet af disse kommissioners arbejde blev begge steder en række forslag af befolkningspolitisk karakter. For Sveriges vedkommende blev en hel del af forslagene meget hurtigt gennemført allerede før krigen. Det var ting som bl. a. bosætningslån, det var gratis fødselshjælp, moderskabsydelse, helbreds kontrol med svangre kvinder og med børn, og senere hen, efter krigen, er der gennemført en hel række andre store ting.

Ser vi på vor egen befolkningskommissions forslag, må vi vistnok erkende, at der er langt igen, før vi kan tale om, at de forslag, som nu er 12 år gamle, er ved at blive gennemført. Det er meget lidt af det af befolkningskommissionen foreslåede, vi har

nået at gennemføre her i landet; det er derfor, synes jeg, indlysende, vi må se at tage os sammen og få indhentet det for sømte på sociallovgivningens område og få halet ind på de lande, som i social henseende i dag ligger langt foran Danmark. Jeg betragter dette forslag om bosætningslån som et skridt fremad, og som et vigtigt skridt. Fødselshyppigheden er nu også i Danmark stærkt dalende igen, så ud fra befolkningspolitiske og abortforebyggende synspunkter får bosætningslånet stor betydning. Det vil bl. a. fremme en tidlig familiedannelse. Og efter min mening skal man ikke undervurdere det andet formål, som bosætningslånet har, nemlig at modvirke den usunde afbetalingshandel med møbler, som har ført mange, mange unge ægtepar ud i ulykker. Erfaringerne fra Sverige viser da også, at bosætningslånet, lånevirksohmheden i det hele taget, får stadig større betydning. Der ydes i dag lån til bosætning til en fjerdedel af alle de ægteskaber, der indgås. Erfaringerne fra Sverige viser ligeledes, at statens tab ved denne lånevirksohmhed har været meget små. Bosætningslånet til ungdommen er altså en meget billig social foranstaltning.

Jeg vil benytte lejligheden til at sige ungdomskommissionen tak for dens initiativ og dens arbejde i det hele. Den har været meget, meget flittig og har peget på mange ting, hvis løsning ikke blot har interesse og betydning for de grupper af ungdommen, der omfattes af sådanne forslag, men som også i allerhøjeste grad har samfundsmæssig betydning. Jeg håber oprigtigt, at dette forslag om bosætningslån må få en noget anden skæbne, en noget bedre skæbne end det første forslag fra ungdomskommissionen, som vi behandlede i dette høje ting, nemlig værelseloven. Den blev fuldkommen forfusket og har vist sig overhovedet ikke at få nogen betydning. Jeg tror, at det ville være at gøre ungdommen en bjørnetjeneste, og jeg tror, at man vil skuffe ungdomskommissionens medlemmer, som har udført et meget stort arbejde, dersom det går med alle dens forslag, som det er gået med værelseloven, dersom vi, som her naturligvis må drøfte disse ting og også må sige vor mening om det, sætter os til dommere over det arbejde, som ungdomskommissionen har udført efter grundige studier og undersøgelser, og fejer disse forslag af bordet. Jeg håber oprigtigt, at denne lov om bosætningslån får en bedre skæbne end værelseloven.

Jeg vil benytte lejligheden til at vende mig imod det, der fra forskellig side har